

ENTER

念珠

หนึ่ง

ความคิด

นิพนธ์

1

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ฟังฟรีที่ 1

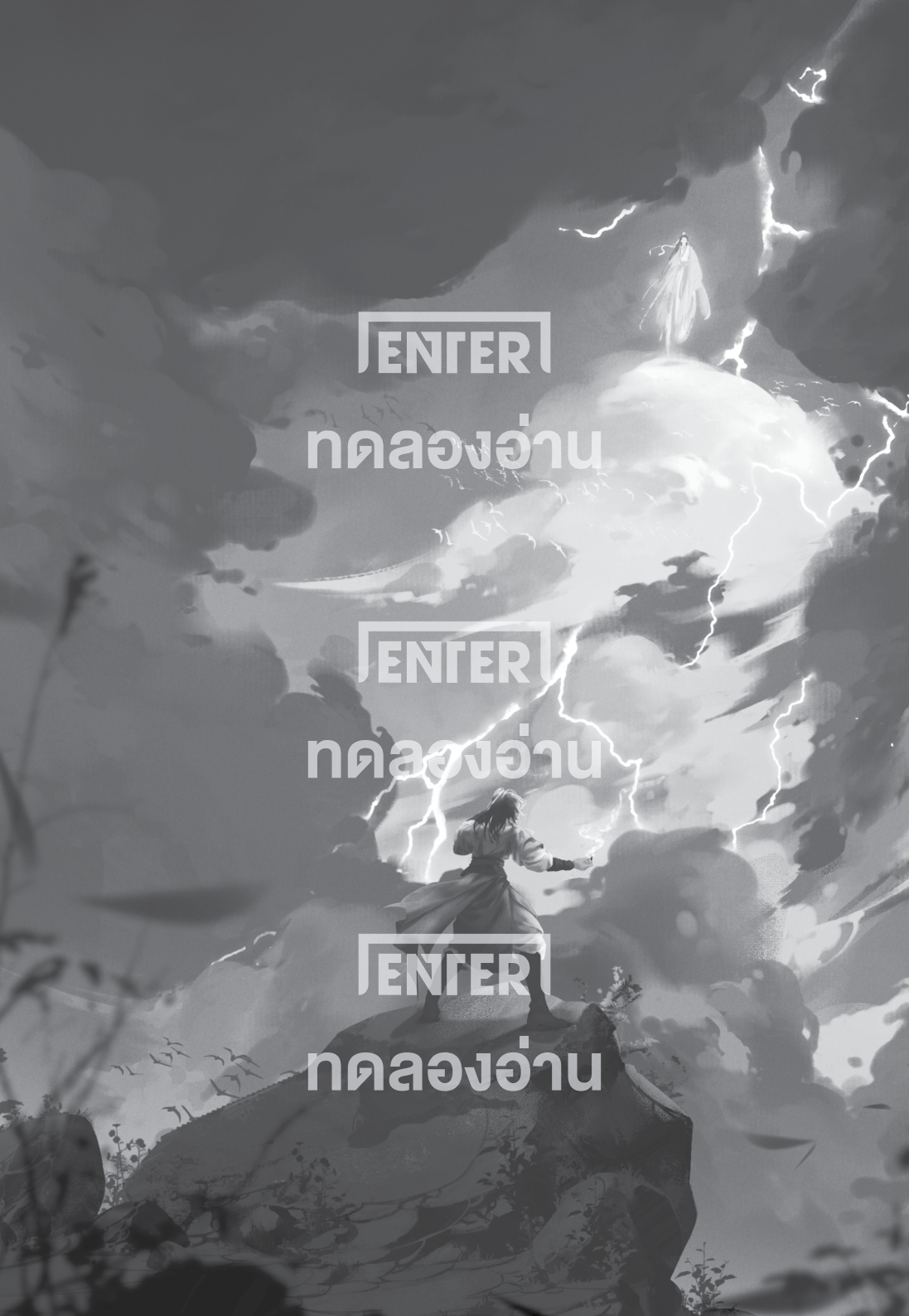
耳根 Er Gen เขียน
ลดาอนันต์ แปล

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

มนุษย์นั้นรักตัวกลัวตายเป็นเรื่องปกติ ทุกคนล้วนแล้วแต่อยากมีชีวิตยืนยาวด้วยเหตุผลแตกต่างกัน โลกนี้จึงปรากฏเรื่องราวของการตามหาอายุวัฒนะ อยู่บ่อยครั้ง และ 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ก็กล่าวถึงการแสวงหาชีวิตอมตะเช่นกัน 'ไปเสียวณู' คือเด็กหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งหมายมาดว่าจะ 'ต้องเป็นอมตะให้ได้!' จึงพยายามทำทุกทางเพื่อเข้าสู่สำนักบำเพ็ญเพียร จะได้บรรลุเป็นเซียนและได้มาซึ่งอายุชั้วไม่จำกัด ทว่าหลังจากที่เข้าสำนักได้แล้ว เขากลับได้เผชิญเรื่องราวไม่คาดฝันมากมาย แถมบางเรื่องยังเป็นภัยต่อชีวิตน้อยๆ ของเขาเสียด้วย แนนอนว่าสำหรับคนที่รักชีวิตมากกว่าสิ่งใดแล้ว เป็นเช่นนี้ย่อมไม่ดีแน่

'ไปเสียวณู' จะรับมือกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของเขาได้อย่างไร เรื่องราวนี้จะโหด มันส์ ฮา และวุ่นวายขนาดไหน ขอเชิญติดตามได้ตั้งแต่นำต่อไป แต่ขอบอกไว้ก่อนเลยว่าแต่ละวิธีการของเขานั้นไม่ธรรมดาและจะประทับใจตราตรึงใจท่านผู้อ่าน (ในหลายๆ แง่) ไปอีกนานอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีดส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจินันตร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

บำเพ็ญเพียรเป็นเซียน...ไม่ใช่เพื่อเป็นอมตะหรือ
เหตุใดถึงต้องบราฆ่าฟันกัน ถ้าต้องเอาชีวิตน้อยๆ นั้นไปทิ้งขึ้นมา
จะอย่างไร

บทที่ 1

ชื่อของเขาคือโป้เสี่ยวฉุน

เขาเม่าเอ๋อร์ตั้งอยู่ท่ามกลางเทือกเขาตงหลิน ตีนเขามีหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งตั้งตนโดดเดี่ยวตัดขาดจากโลกภายนอกอันแสนวุ่นวาย ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ ณ หมู่บ้านแห่งนี้ล้วนมีวิถีเรียบง่าย เลี้ยงชีพด้วยการทำไร่ไถนา

ช่วงเวลาเช้าตรู่ คนทั้งหมู่บ้านพากันมายืนรออยู่หน้าประตูทางเข้า เพื่อรอส่งหนุ่มน้อยอายุราวสิบห้าสิบหกปีผู้หนึ่ง เด็กหนุ่มผู้นี้แม้จะมีรูปร่างผอมบางอ่อนแอ แต่ผิวพรรณกลับขาวสะอาดสะอ้าน มองดูเป็นเด็กว่านอนสอนง่าย เสื้อผ้าที่สวมใส่แม้จะไม่ต่างจากเสื้อผ้าที่ผู้กำลังศึกษาเล่าเรียนทั่วไปใส่กัน ทว่ากลับถูกชักเสียดจนขาวซีด เมื่อมาอยู่บนตัวของหนุ่มน้อยผู้นี้ ประกอบกับดวงตาใสกระจ่างของเขาแล้วก็ยิ่งขับให้เขาดูปราดเปรียว

ชื่อของเขาคือโป้เสี่ยวฉุน

"พี่ป้าน้าอา ปู่ย่าตายายทุกท่าน ข้าต้องไปบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนแล้ว แต่ใจจริงข้าไม่อยากจากพวกท่านไปเลย" ใบหน้าของเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ เดิมทีเขาก็มีท่าทางน่าเอ็นดูอยู่แล้ว ในยามนี้

ยิ่งดูโลโซเข้าไปใหญ่

คนในหมู่บ้านที่รายล้อมอยู่หันมองหน้ากัน แล้วจึงพากันทำสีหน้า
ห่วยหาอาลัยออกมา

"เสี่ยวจูน พ่อแม่เจ้าด่วนจากไปเร็วนัก เจ้าเองก็เป็น...เด็กดี! เจ้า
ไม่อยากเป็นอมตะแล้วหรือ พ่อเจ้าได้เป็นเซียนก็จะอายุยืนยาว อยู่ได้
อีกนานแสนนานเลยนะ ไปเถอะ นกอินทรีเมื่อเติบโตใหญ่ก็ย่อมมีวันที่
ต้องโบยบินออกจากรัง" ผู้เฒ่าผมขาวผู้หนึ่งเดินออกมาจากฝูงชน
ตอนพูดถึงคำว่าเด็กดี เขาก็ชะงักไปเล็กน้อย "อยู่ข้างนอกไม่ว่าเจอกับ
เรื่องอะไร เจ้าก็ต้องเข้มแข็งเข้าไว้ เมื่อก้าวออกจากหมู่บ้านไปแล้ว
จงอย่ากลับมาอีก เพราะหนทางของเจ้ารออยู่เบื้องหน้า!" สายตาของ
ผู้เฒ่าฉายให้เห็นถึงความเมตตา ขณะที่พูดก็ตบไหล่เด็กหนุ่มไปด้วย

"เป็นอมตะ..." ร่างไปเสี่ยวจูนถึงกับสะท้านไหว นัยน์ตาค่อยๆ
ปรากฏแววววดเดียว เมื่อมองเห็นสายตาให้กำลังใจจากท่านผู้เฒ่าและ
เพื่อนร่วมหมู่บ้าน เขาก็พยักหน้าแรงๆ ตอบรับ จดจำองค์โบหน้าของ
ทุกคนที่อยู่รายล้อม จากนั้นหมุนตัวอย่างช้า ค่อยๆ ก้าวเดินออกไปจาก
หมู่บ้าน

ยิ่งแผ่นหลังของเด็กหนุ่มล้มหายออกไปไกลเท่าไร ความตื่นตัน
ของกลุ่มคนที่ยืนรวมตัวกันก็ยิ่งเพิ่มระดับขึ้นเท่านั้น สายตาที่เต็มไปด้วย
ความอาลัยเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยความปิติยินดีในพรบิตา ผู้เฒ่าที่
ก่อนหน้านี้โบหน้าเปี่ยมความเมตตา เวลานี้กลับตัวสั่นไหว หยาดน้ำตา
ไหลริน

"สวรรค์มีตา ในที่สุดเจ้าเพียงพอนขาว* ตัวนี้มันก็...มันก็ไปได้สักที
ผู้ใดที่ไปบอกมันว่าเห็นเซียนปรากฏตัวใกล้ๆ หมู่บ้านเรา เดียวข้าจะ
ตกรางวัลให้อย่างงามเลย!"

* เพียงพอนขาว ภาษาจีนอ่านว่า 'ไป่สูหลาง (白鼠狼)' ในที่นี้มีความใกล้เคียงกับชื่อของตัวละครเอกอย่าง
'ไป่เสี่ยวจูน' โดยความหมายในเชิงเปรียบเปรยสามารถแปลได้ว่าตัวปัญญา

"ในที่สุดเจ้าเพียงพอนขาวก็ยอมไปได้สักที สงสารก็แต่ไก่บ้านข้า เพราะเจ้าเพียงพอนขาวนั้นดันกลัวเสียงไก่ขัน ไม่รู้ว่ามันใช้วิธีไหนยุยงให้เด็กๆ ในหมู่บ้านพากันกินเนื้อไก่ เล่นเอาไก่ทั้งหมู่บ้านถูกจับกินเสียเกลี้ยง..."

"อย่างนี้พวกเราต้องฉลองกันหน่อยแล้ว!" เสียงโห่ร้องด้วยความยินดีดังก้องไปทั่วหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนั้น บางคนถึงขนาดหยิบเอาหม้อขึ้นมาตีด้วยความสำราญใจ

ด้านนอกหมู่บ้าน ไปเสียวุ่นยังไม่ทันเดินไปไกลก็ได้ยินเสียงดีซังโห่ร้องเฮฮาดังมาจากหมู่บ้านเบื้องหลัง

เท่าที่กำลังก้าวเดินถึงกับหยุดชะงัก สีหน้าของเขาเหว่เบิกบานยาก กระแอมกระไอแห้งๆ ออกมาทีหนึ่งแล้วอย่างทำเดินไปตามเส้นทางขึ้นเขาเมาเออร์ต่อไป พร้อมกันนั้นหูก็ยังได้ยินเสียงโห่ร้องที่ดังมาไม่หยุด

เขาเมาเออร์ลูกนี้ถึงจะไม่สูงนักแต่ก็เต็มไปด้วยลมพายุพุ่มไม้ ทำให้เห็นเพียงสีดำทึบทึมแม้แต่ในยามเช้าตรู่ ทั้งยังส่งดเสียงไร้สรรพเสียงใดๆ

"เออร์! ใ้บอกว่าไม่กี่วันก่อนตอนโดนหมูป่าวิ่งไล่เห็นเขียนท่านหนึ่งเหาะผ่านท้องฟ้าไป..." ขณะที่ไปเสียวุ่นกำลังเดินขึ้นเขาไปด้วยหัวใจที่เต้นตึกตักก็ได้ยินเสียงสวบสาดดังออกมาจากพุ่มไม้ ฟังแล้วคล้ายเสียงของหมูป่า ด้วยความที่เสียงดังขึ้นอย่างกะทันหัน ไปเสียวุ่นที่ตื่นเต้นเป็นกำลังอยู่แล้วจึงถึงกับเสียวสันหลังวาบ

"ใคร... ใครอยู่ตรงนั้น!" มือขวาของไปเสียวุ่นรีบเอื้อมไปหยิบขวานสีเล่มและมีดผ่าฟันอีกหกเล่มออกมาจากห่อผ้าอย่างรวดเร็ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังรู้สึกไม่พอใจ จึงหยิบธนูสีดำอีกหนึ่งดอกออกมาจากสาบเสื้อตรงหน้าอก แล้วกำเอาไว้แน่น

"อย่าออกมานะ ห้ามออกมาเด็ดขาด ข้ามีทั้งขวาน ทั้งมีดผ่าฟัน

อีกอย่างรูปในมือข้าดอกนี่ยังเรียกฟาร้องฟ้าผ่าได้ เรียกให้เขียนปรากฏตัวได้ด้วย ถ้าเจ้ากล้าออกมาจะผ่าเจ้าให้เกรียมเลย!" ไปเสียวจนตะโกนขูปากคอสั่น มือเท้าก็ตะเกียกตะกายปีนขึ้นเขาไปด้วยความรวดเร็ว สารพัดอาวุธที่พกติดกายไปด้วยส่งเสียงเคร้งคร้างร่วงกรวไปตามทาง

อาจเพราะตกใจคำขู่ของเขา เสียงสวบสาบที่ได้ยินก่อนหน้านี้อถึงได้หายไปทันที ไม่มีสัตว์ป่าโผล่ออกมาอย่างที่คิด โบหน้าไปเสียวจนยังคงซีดเผือด เมื่อเช็ดเหงื่อเย็นๆ ออกก็เริ่มอยากล้มเลิกความคิดที่จะเดินทางขึ้นเขาต่อ แต่เขาพลันนึกขึ้นได้รูปในมือดอกนี้เป็นของที่บิดามารดาทิ้งไว้ให้ก่อนตาย โดยเล่าให้ฟังว่าบรรพบุรุษเคยช่วยเหลือเขียนตกยากท่านหนึ่ง ก่อนที่เขียนท่านนั้นจะจากไปก็ได้ทิ้งรูปดอกนี้ไว้ให้เป็นของตอบแทนและเคยรับปากว่าจะรับคนสกุลไปหนึ่งคนเป็นศิษย์แค่เพียงจุดรูป ท่านเขียนก็จะมาปรากฏตัวให้เห็น

เขาเคยจุดรูปดอกนี้มาสิบกว่าครั้งแล้ว แต่จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่เคยมีเขียนตนไหนโผล่มาให้เห็น จนไปเสียวจนชักสงสัยว่าจะมีเขียนมาหาจริงหรือ ที่ครั้งนี้เขาตัดสินใจแน่วแน่หนึ่งเพราะรูปเหลืออยู่ไม่มากแล้วสองเพราะได้ยินคนในหมู่บ้านบอกว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนเพิ่งเห็นเขียนเหาะผ่านที่แห่งนี้

ดังนั้นเขาถึงได้ออกเดินทางมา ใจนี้ก็อยากเข้าใกล้ท่านเขียนอีกหน่อย บางทีอาจทำให้ท่านเขียนสังเกตเห็นเขาก็เป็นได้

หลังจากลึงเลใจอยู่พักใหญ่ ไปเสียวจนก็กัดฟันเดินหน้าต่อไป ยิ่งดีที่ภูเขาสูงนี้ไม่สูงมากนัก ใช้เวลาไม่นานเขาก็ปีนขึ้นมาถึงยอดเขา ด้วยอาการหอบฮักๆ ขณะที่ยืนอยู่บนนั้นก็ทอดสายตามองลงไปยังหมู่บ้านตีนเขาพลางทอดถอนใจด้วยความปลงอนิจจัง จากนั้นจึงหลุบตาลงมองรูปสีด้าที่ถูกจุดมาแล้วหลายครั้งจนเหลือแค่ขนาดเท่าเล็บมือ

"สามปีแล้ว ท่านพ่อท่านแม่คุ้มครองข้าด้วย ครั้งนี้ต้องสำเร็จ

ให้ได้!" ไปเสียจนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วจู่ดุดด้วยความระมัดระวัง ทันใดนั้นลมก็พัดกระโชกขึ้นรอบทิศ ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆทะมึน ในชั่วพริบตา สายฟ้าแลบแปลบปลาบพาดผ่านเส้นแล้วเส้นเล่า พร้อมกับเสียงฟ้าผ่าสะเทือนเลื่อนลั่นระเบิดอยู่ข้างหูของไปเสียจน

ทั้งเสียงที่ดังสนั่นหวั่นไหว ทั้งบรรยากาศน่าครั่นคร้าม ทำให้ไปเสียจนสั่นไปทั้งตัว รู้สึกเหมือนจะถูกฟ้าผ่าตายได้ตลอดเวลา จิตสำนึกบอกให้ถ่มน้ำลายดับรูปไปซะ แต่สุดท้ายก็เลือกขมกลืน ความหวาดกลัวไว้ต่อไป

"สามปีมานี้ข้าจู่ดุดอกนี้ไปแล้วสิบสองครั้ง นี่เป็นครั้งที่สิบสาม คราวนี้ต้องอดทนเอาไว้ เสียจนไม่ต้องกลัว อย่างไรก็คงไม่ถูกฟ้าผ่าตายหรอก..." ไปเสียจนย้อนนึกถึงช่วงเวลาสามปีที่ผ่านมา หากไม่นับครั้งนี้ สิบสองครั้งก่อนที่จู่ดุดลั่นเกิดฟ้าร้องฟ้าผ่าเช่นในเวลานี้เสมอ แต่ก็ไม่เคยมีเซียนปรากฏกายออกมา เขาที่เดิมทีกลัวตายอยู่แล้วจึงตกใจ ถ่มน้ำลายดับรูปไปก่อนทุกที จะว่าไปแล้วก็แปลก รูปดอกนี้ดูเหมือนไม่ธรรมดา แต่ความจริงกลับใช้น้ำดับได้ไม่ต่างจากรูปทั่วไป

ขณะที่ไปเสียจนกำลังอกลั่นขวัญหาย รอคอยด้วยความทรมาน ท่ามกลางเสียงฟ้าผ่านั้น บนท้องนภาห่างจากจุดนี้ไปไม่กี่องศา ก็มีลำแสงสีรุ้งทอดยาวพุ่งตรงมายังเขาอย่างรวดเร็ว

ในลำแสงสีรุ้งนั้นมีชายวัยกลางคนอยู่ผู้หนึ่ง ชายผู้นั้นสวมใส่อาภรณ์หรูหรางดงาม รัศมีเซียนแผ่กระจาย ทว่าหากสังเกตดูให้ดีจะเห็นได้ว่าสีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า

"ข้าอยากให้เห็นนักว่คนประเภทใดกันจู่ดุดดอกเดียวได้ตั้งสามปี!"

เมื่อนึกถึงระยะเวลาตลอดสามปีที่ผ่านมาของตัวเอง ชายวัยกลางคนก็โกรธจัด สามปีก่อนเขาสัมผัสได้ว่ามีคนจู่ดุดหอมที่ตัวเองเคยมอบไว้

สมัยบำเพ็ญเพียร จึงนึกถึงบุญคุณช่วงหนึ่งในโลกมนุษย์ขึ้นมา ถึงได้
เหาะมาหาตามคำสัญญา

เดิมทีเขาคิดว่าใช้เวลาไม่นานคงเสร็จธุระ แต่นึกไม่ถึงว่าเพิ่งจะ
ตามกลืนรูปไปได้ไม่กี่ไกลเท่าไร กลืนรูปกลับหายไป ตัดการติดต่อกับ
เขาไปอย่างสิ้นเชิง หากแต่ครั้งเดียวยังพอว่า แต่สามปีมานี้เขา
ได้กลืนรูปมาสิบกว่าครั้งแล้ว

เรียกหาเขา และหยุดไปกลางคันระหว่างที่กำลังตามหาเสียทุกครั้ง
มาๆ หายๆ อยู่อย่างนี้ ทรมานเขามาตลอดสามปี

ตอนนี้เขามองเห็นเขาเฝ้าเออร์ที่อยู่ไกลออกไป มองเห็นไปเสียวุ้น
ที่อยู่บนยอดเขา ความโมโหโกรธาปะทุขึ้นมา ส่งให้เขาเหาะพุ่งออกไป
อย่างว่องไว พริบตาเดียวก็มายืนอยู่บนยอดเขา เขาสะบัดฝ่ามือ รูปที่
เหลือเพียงน้อยนิดดอกนั้นก็ดับแสงลงไปทันที

เสียงฟ้าผ่าหายไประหว่างจับพลัน ไปเสียวุ้นตะลึงงัน เมื่อเงยหน้า
ขึ้นมองจึงได้เห็นว่ามียักษ์กลางคนผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างกายตัวเอง

"ท่านเขียน?" ไปเสียวุ้นเอ่ยออกมาอย่างระแວดระวัง เริ่มรู้สึก
ไม่แน่ใจ มือก็แอบเอื้อมไปหยิบขวานที่อยู่ด้านหลัง

"ข้าคือหลี่ชิงโหว เจ้าคือลูกหลานสกุลไป๋ริ" สายตามปลาบของ
เขียนวัยกลางคนสำรวจไปเสียวุ้นตั้งแต่หัวจรดเท้า ไม่ได้มองไปยัง
ขวานที่อยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม เขารู้สึกว่าเด็กคนนี้น่าตาตงตามหล่อเหลา
ดูคล้ายคลึงกับสหายเก่าเมื่อปีนั้นของเขา ทำทางก็ดูใช้ได้ เห็นอย่างนี้
อารมณ์ร้อนระอุที่อยู่ในอกก็บรรเทาลงไปเล็กน้อย

"ใช่แล้ว ข้าน้อยคือคนรุ่นหลังของสกุลไป๋ ไปเสียวุ้น" ไปเสียวุ้น
กะพริบตาปริบๆ ตอบกลับเสียงเบา แม้จะยังหวาดกลัวอยู่ในใจ แต่ก็
ยืดอกตอบคำถาม

"ไหนบอกข้ามาซิ แ่จตุรูปดอกเดียวใช้เวลาอะไรตั้งสามปี!"

เขียนผู้บำเพ็ญเพียรเอ๋ยปากเนิบนาบ ถามคำถามที่ต้องการได้ยินคำตอบมากที่สุดตลอดสามปีมานี้

ไปเสี่ยวฉวนพอได้ยินคำถาม หัวสมองก็แล่นหาคำตอบเร็วจี๋ จากนั้นจึงเผยสีหน้ากลัดกลุ้ม ทอดสายตามองลงไปยังหมู่บ้านที่อยู่ตีนเขา

"ข้า่น้อยเป็นคนรักพวกพ้อง จึงทำใจลำบากหากต้องจากพวกเขาไป ทุกครั้งที่ข้า่น้อยจตุรูปพวกเขาก็ทำใจให้ข้า่น้อยจากไปไม่ได้ วันนี้พวกเขาก็พากันเศร้าเสียใจยกใหญ่เพราะข้า่น้อยจากมา"

เขียนวัยกลางคนได้ฟังก็อึ้งไป เขาไม่เคยคิดคิดมาก่อนว่าสาเหตุจะมาจากเรื่องนี้ โทสะในดวงตาจึงยิ่งเบาบางลงไปอีก เพียงแค่ฟังคำพูดคำจากก็สัมผัสได้ว่าเด็กคนนี้นั้นสยไม่เลว

แต่เมื่อทอดสายตามองลงไปยังหมู่บ้านตีนเขา พลั้งจิตของเขาก็กวาดผ่านไปด้วย หูจึงได้ยินเสียงตีฆ้องตะโพนโห่ร้องที่ว่าเจ้าเพิงพอนขาวจากไปแล้วข้าไปข้ามา เขาถึงกับบั้นหน้าไม่ถูก รู้สึกปวดหัวแปล๊บมองไปเสี่ยวฉวนซึ่งภายนอกดูเป็นเด็กดีไร้พิษสงที่ยืนอยู่ตรงหน้า แล้วก็ให้แน่ใจว่าความจริงคือเจ้าเด็กหนุ่มตรงหน้านี่แหละที่โกหกเขา

"บอกความจริงมา!" เขียนวัยกลางคนถลึงตา เสียงดังก้องประดุจฟ้าผ่า ไปเสี่ยวฉวนตกใจจนสิ้นไปหมดทั้งตัว

"เรื่องนี้จะโทษข้า่น้อยไม่ได้นะ เพราะอุปประหลาดของท่านนั่นแหละ จุดที่ไรฟาก็ผ่าทุกที เกือบจะผ่าข้า่น้อยตายตั้งหลายครั้ง แะข้า่น้อยรอดมาได้สิบสามครั้งนี่ก็ถือว่าโชคช่วยตั้งเท่าไรแล้ว" ไปเสี่ยวฉวนตอบกลับเสียงหงอยน่าสงสาร

เขียนวัยกลางคนมองไปเสี่ยวฉวนแล้วถึงกับพูดไม่ออก

"ในเมื่อเจ้ากลัวขนาดนี้ แล้วจะยังดิ่งดันจุดอีกตั้งสิบกว่าครั้งเพื่ออันใด" เขียนวัยกลางคนปรีปากถามออกมา

"ข้า่น้อยกลัวตายนะสิ บำเพ็ญเพียรเป็นเขียนแล้วจะเป็นอมตะ

ไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้ายอยากเป็นอมตะ" ไปเสี่ยวฉุนตอบกลับด้วยความ
อัดอั้นตันใจ

เป็นอีกครั้งที่เซียนวัยกลางคนไร้ค่าจะกล่าว แต่เขาก็รู้สึกได้ว่า
เด็กคนนี้มีจิตใจมุ่งมั่นน่าชื่นชม หากเอาไปทิ้งไว้ในสำนัก ผูกปรีชัดเกล้า
อีกสักหน่อย บางทีอาจเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นได้

คิดได้ดังนั้น เขาก็สะบัดปลายแขนเสื้อม้วนเอาตัวไปเสี่ยวฉุน
เข้าไปอยู่ในลำแสงสีรุ้งเส้นยาว พุ่งทะยานตรงไปยังเส้นขอบฟ้า

"ไปกับข้า"

"ไปที่ไหน นี่มันสูงเกินไปแล้ว..." ไปเสี่ยวฉุนเห็นตัวเองลอยอยู่บน
ท้องฟ้า ด้านล่างคือพื้นดินเว้งว่างอันตรายก็หันหน้าถอดสีทันที ถึงกับ
โยนขวานทิ้ง เกาะกอดขาท่านเซียนแน่นหนึบ

เซียนวัยกลางคนหลุบตามองขาของตัวเอง เอ่ยปากตอบอย่าง
หน้ายใจ

"สำนักหลังซี (ธารวิญญาน)"

บทที่ 2

ฟ่ายครีฟ

สำนักหลังซีตั้งอยู่บนเกาะตงหลิน ถือเป็นจุดที่เทือกเขาแยก
ปลายแม่น้ำทงเทียนเป็นสองฝั่งเหนือได้ จนถึงทุกวันนี้มีประวัติศาสตร์
ยาวนานนับหมื่นปี เป็นที่เลื่องลือไปทั่วทุกสารทิศ

เมฆหมอกลอยวนเป็นเกลียวรอบยอดเขาคั่นครันคร้ามของ
ภูเขาทั้งแปดซึ่งทอดขวางแม่น้ำทงเทียน ทางฝั่งแม่น้ำทิศเหนือมี
ยอดเขาสี่ยอด ฝั่งทิศใต้มีสามยอด ส่วนกลางแม่น้ำทงเทียนนั้นมี
หนึ่งยอดเขายิ่งใหญ่น่าเกรงขามที่สุดโผล่พ้นออกมา

ภูเขาภูมนี้มีหิมะขาวเป็นเงินยวงปกคลุมตั้งแต่ช่วงกลางขึ้นไป
มองไม่เห็นปลายยอด เห็นแค่เพียงภูเขาส่วนล่างที่ถูกคว้านเป็นช่องว่าง
ทำให้ธารน้ำสีทองไหลทะลักผ่าน มองแล้วดูดังสะพานภูเขา

ในเวลานี้ ด้านนอกฝั่งทิศใต้ของสำนักหลังซี สายรุ้งยาวเส้นหนึ่ง
กำลังพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว ข้างในนั้นเซียนวัยกลางคนสี่ชิงโหวพา
ไปเสี่ยวจุนจมหายเข้าไปในส่วนงานนักการได้ยอดเขาที่สาม ได้ยิน
เสียงร้องนำเวทนาของไปเสี่ยวจุนดังแว่วๆ ลอดมาจากในสายรุ้ง

ไปเสี่ยวจุนคิดว่าตัวเองจะตกใจจนตายเสียแล้ว ตลอดทางที่

เดินทางมาเขาเห็นภูเขาสูงใหญ่นับไม่ถ้วน คิดว่าตัวเองทอดขาของ
เขียนผู้เฒ่าไว้ไม่อยู่แล้วตั้งหลายครั้ง

เขาตายไปหมด พอมองเห็นชัดเจนอีกทีก็มาอยู่ด้านนอกของ
หอแห่งหนึ่งแล้ว หลังจากร่อนลงพื้นดิน ขาทั้งสองของเขาก็สั่นระริก
เมื่อมองบริเวณรอบๆ ก็เห็นโลกที่แตกต่างไปจากในหมู่บ้านอย่าง
สิ้นเชิง

ด้านข้างของหอตรงหน้ามีหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งวางตั้งอยู่ ด้านบน
เขียนอักษรตัวใหญ่แลดูมีชีวิตชีวาอยู่สี่คำว่า 'ส่วนงานนักการ'

ด้านข้างหินก้อนใหญ่มีหญิงสาวใบหน้าตกระคนหนึ่งนั่งอยู่
พอเห็นว่าหลิ่งโหวมา ก็รีบลุกขึ้นยืนคารวะทันที

"พาเด็กคนนี้ไปส่งที่ฝ่ายครัวไฟ" หลิ่งโหวส่งความประโยคหนึ่งเสร็จ
ก็หมุนตัวแปลงกายเป็นสายรุ้งจากไปไกลโดยไม่เหลือวแลไปเสียวจน

หญิงสาวหน้าตกระหลังจากได้ยินคำว่าฝ่ายครัวไฟก็ตกตะลึง
สายตากวาดมองไปเสียวจนหนึ่งครั้ง ส่งมอบถุงผ้าของส่วนงานนักการ
ให้ไปเสียวจนหนึ่งใบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วจึงพาเขาเดินออกจากหอ
ตลอดทางมีสวนดอกไม้ หอเรือนจำนวนนับไม่ถ้วน ทางเดินปูด้วยหิน
สีดำ ทั้งยังมีกลิ่นหอมของดอกไม้ใบหญ้า ดูราวกับเขตแดนของเขียน
ไปเสียวจนมองแล้วหัวใจก็เต้นกระหน่ำ ความตื่นเต้นและกังวลลดหาย
ไปหลายส่วน

"สถานที่ดียิ่ง ดีกว่าในหมู่บ้านเยอะเลวระเนอะ" แววดาของ
ไปเสียวจนเผยความคาดหวัง ยิ่งเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ ทิวทัศน์
อันงดงามโดยรอบก็ยิ่งเลศล้า เขาได้เห็นแม้กระทั่งหญิงสาวงดงาม
กลุ่มหนึ่งเดินผ่านไป ทำให้ไปเสียวจนชื่นชอบที่นี้ขึ้นมาในทันที

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ไปเสียวจนก็เบิกบานใจมากขึ้นอีกเมื่อเห็น
หอเจ็ดชั้นแห่งหนึ่งที่ปลายทางด้านหน้า ตัวหอเปล่งแสงสุกใสแวววาว

ไปทั้งหอ อีกทั้งบนท้องฟ้ายังมีนกกระสาบินผ่าน

"ศิษย์พี่หญิง พวกเรามาถึงแล้วหรือ" ไปเสียวณพลันถามขึ้นอย่างตื่นเต้น

"อืม อยู่ตรงโน้นอย่างไรเล่า" หญิงสาวหน้าตกระดังงายังมีสีหน้าไร้อารมณ์เช่นเดิม เอ่ยปากพูดเรียบๆ มือชี้ไปที่เส้นทางเล็กๆ ด้านข้าง

ไปเสียวณหันไปตามทิศที่อีกฝ่ายชี้ มองไปด้วยความคาดหวังอย่างเต็มเปี่ยม แต่แล้วก็ต้องตัวแข็งทื่อ ขยี้ตามองให้ชัดก็เห็นแค่เพียงว่าบนเส้นทางเล็กๆ สายนั้นมีรอยแตกแยกบนพื้นอยู่หลายแห่ง สภาพโดยรอบก็ยิ่งกว่าทรุดโทรม กระตอมสีน้ำตาลลึ้มเหมือนจะพังลงมาได้ตลอดเวลา ทั้งยังมีกลิ่นตุๆ ลอยมาจากที่นั่นด้วย...

ไปเสียวณอยากจะร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก ถามหญิงหน้าตกระดังงาหนึ่งประโยคด้วยความหวังสุดท้าย

"ศิษย์พี่หญิง ท่านชี้ผิดหรือไม่..."

"ไม่ผิด" นางตอบเสียงเรียบๆ เดินนำไปบนทางเส้นเล็กนั้นก่อนไปเสียวณได้ยินดังนั้นก็รู้สึกว้าวุ่นใจว่าได้พังทลายลงในชั่วพริบตาได้แต่เดินหน้าม่อตามไป

ยังเดินไปได้ไม่เท่าไร เขาก็มองเห็นว่าปลายสุดของเส้นทางทรุดโทรมสายนี้มีหม้อสีดำใบใหญ่หลายใบเดินสวนกันไปมา เมื่อเพ่งมองจึงเห็นว่าใต้หม้อสีดำใบใหญ่ทุกใบล้วนมีคนตัวอ้วนอยู่หนึ่งคน ร่างกายพวกเขาเต็มไปด้วยไขมัน ไม่ใช่เพียงอ้วนธรรมดา แต่ดูเหมือนถ้าจับมารีดก็จะมีน้ำมันไหลออกมาได้โดยเฉพาะเจ้าคนที่อ้วนที่สุดคนนั้นดูราวกับภูเขาเนื้อก็มีปาน ขนาดไปเสียวณยังกังวลแทนว่าตัวเขาจะระเบิดออกหรือไม่

รอบกายของคนอ้วนเหล่านี้มีหม้อใหญ่อยู่หลายร้อยใบ ซึ่งพวกเขา กำลังเติมน้ำและเทข้าวลงไป

เมื่อรู้สึกได้ว่ามีคนมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นหญิงหน้าตกระดังงา

ใบหน้าของเจ้าภูเขาเนื้อก็ทั้งตกตะลึงและดีใจในคราวเดียวกัน คร่ำทัพพีอันใหญ่แล้ววิ่งเข้ามาหา แม้แต่พื้นดินยังสะเทือน ไขมันบนตัวกระเพื่อมไหว เป็นลูกคลื่นจำนวนนับไม่ถ้วน ไปเสียวจนเบิกตากว้างอ้าปากค้าง ความหาชวนข้างหลังอย่างไม่รู้ตัว

"เมื่อเข้านี้ข้าได้ยินเสียงนกนางเขนร้อง ที่แท็กิศิษย์พีหญิงจะมานี่เอง หรือว่าศิษย์พีหญิงเปลี่ยนใจแล้ว คิดว่าข้าเองก็มีความสามารถอยู่บ้าง เลยถือโอกาสฤกษ์ดีในวันนี้มาผูกเป็นคู่บำเพ็ญเพียรร่วมกับข้า" สายตาของเจ้าเนื้อภูเขาเปล่งประกายวิบวับ วิ่งเข้ามาพลงตะโกนด้วยความตื่นเต้น

"ข้าส่งเด็กคนนี้เข้ามาเพิ่มในฝ่ายครวไฟของพวกเจ้า พาคณมาถึงแล้วขอตัว!" หลังจากทีหญิงหน้าตกระหึ่มเจ้าภูเขาเนื้อ สีหน้าก็ไม่น่าดูถึงขีดสุด ทั้งยังแฝงด้วยความโกรธ รีบถอยกลับไปอย่างรวดเร็ว

ไปเสียวจนทอดถอนใจหนึ่งที่ ตลอดทางที่เดินมากับหญิงสาวหน้าตกระหึ่มคนนี้ได้พิจารณาใบหน้านางแล้ว หน้าตาอย่างกับพญายมบันออกมาแบบนั้น เจ้าอ้วนยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าคนนี้มีคามชอบเช่นไรกันถึงถูกอกถูกใจนางได้

ยังไม่ทันที่ไปเสียวจนจะคิดเสร็จ เจ้าภูเขาเนื้อนั้นร้องตะโกนหนึ่งที่ก็มาปรากฏกายอยู่ตรงหน้าเขา บดบังแสงอาทิตย์ไว้มืด ทำให้ไปเสียวจนถูกปกคลุมอยู่ได้เงามืด

ไปเสียวจนเงยหน้ามองเจ้าอ้วนตรงหน้าทีร่างกายใหญ่โตหาใดเปรียบ เนื้อบนร่างกายยังคงสั่นกระเพื่อม เขาพยายามกลืนน้ำลาย นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นคนอ้วนถึงเพียงนี้

เจ้าภูเขาเนื้อเผยสีหน้าคับแค้นใจ ดึงสายตาจากทิศที่หญิงสาวหน้าตกระหึ่มเดินจากไปกลับมามองไปเสียวจน

"เอ่! ไม่คิดเลยว่าจะมีคนมาใหม่ เบียดสวี่เป่าใจที่วางตัวไว้แต่เดิม

ลงไปได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ"

"ศิษย์พี่ ช้าน้อย...ช้าน้อยไปเสียวุ่น..."ไปเสียวุ่นรู้สึกว่ารูปร่างสูงใหญ่ของอีกฝ่ายทำให้ตนเองกดดันอย่างมาก จึงถอยหลังไปหลายก้าว โดยไม่รู้ตัว

"ไปเสียวุ่น? อืม...ผิวพรรณขาว ตัวเล็กกะทัดรัด หน้าตาสะอาดสะอ้านไม่เลวๆ ชื่อของเจ้าตั้งได้เหมาะเจาะกับความชอบของข้าดีมาก" ตาของเจ้าภูเขาเนื้อเป็นประกาย ตบไหล่ของไปเสียวุ่นจนเขาแทบจะล้มลงไปเลยทีเดียว

"ไม่ทราบว่าคุณศิษย์พี่มีนามเรียกขานเช่นไร"ไปเสียวุ่นสุดลมหายใจพลางกลอกตา เหลือบมองเจ้าภูเขาเนื้อนั้นด้วยความดูแลน ในใจก็ลองคาดเดาชื่ออีกฝ่ายดูเล่นๆ

"ข้าชื่อจางต้าฟ่ง คนนั้นหวงเอ๋อร์ฟ่ง แล้วก็เฮยซานฟ่ง*..."เจ้าภูเขาเนื้อหวัระคิกคัก

ไปเสียวุ่นได้ยินชื่อเหล่านี้ก็รู้สึกว่ามีช่างเหมาะสมกับตัวคนยิ่งนัก ความคิดคาดเดาเล่นๆ พลันหายวับไป

"ส่วนเจ้าต่อไปก็เรียกว่าไปจิ่ว**...ศิษย์น้องเล็ก เจ้ายอมเกินไปแล้ว! ออกไปสภาพแบบนี้จะขายหน้าฝ่ายครวัไฟของพวกเราได้ แต่ไม่เป็นไรวางใจได้เลย อีกเดี๋ยวภายในหนึ่งปีเจ้าก็ต้องอ้วน ต่อไปก็เรียกเจ้าว่าไปจิ่วฟ่ง* จางต้าฟ่งตอบหนึ่งที ชันไขมันกระเพื่อมไหว

ได้ยิน 'ไปจิ่วฟ่ง' สามคำนี้ ใบหน้าของไปเสียวุ่นก็เหยเก

"ในเมื่อเจ้าเป็นศิษย์น้องเก่า ก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกลกันอีก แต่ไหนแต่ไรมาครวัไฟของเรามีธรรมเนียมแบกหม้อ เห็นหม้อใบนี้ที่ข้าแบกไว้

* จางต้าฟ่ง หวงเอ๋อร์ฟ่ง เฮยซานฟ่ง อักษรตัวแรกคือแซ อักษรตัวที่สองคือล้าดับ ตัวที่สามคือคำว่า 'ฟ่ง' ซึ่งแปลว่าอ้วน ดังนั้นจางต้าฟ่งจึงแปลว่าจางอ้วนที่สุด หวงเอ๋อร์ฟ่งคือหวงอ้วนเป็นอันดับสอง เฮยซานฟ่งก็คือเฮยอ้วนเป็นอันดับสาม

** ไปจิ่ว ไปคือแซของไปเสียวุ่น จิ่วแปลว่าอันดับที่เก้า

ข้างหลังใช่หรือไม่ นี่คือราชาแห่งหม้อ ตีขึ้นจากเหล็กชั้นดี สลักค่ายกล
เพลิงพิภพเอาไว้ ข้าววิเศษที่หุงด้วยหม้อใบนี้รสชาติจะล้ำเลิศกว่า
หม้อทั่วไปมากมาย เจ้าเองก็ไปเลือกมาสักใบ ต่อไปเอามาแบกไว้ข้างหลัง
จะได้ดูน่าเกรงขามอย่างไรละ" จางต้าฟ่งตบหม้อสีดำใบใหญ่ที่อยู่ด้านหลัง
พลางเอ่ยปากคุยโว

"ศิษย์พี่ เรื่องแบกหม้อข้าไม่ได้หรือไม่..." ไปเสี่ยวฉวนหรีตามอง
หม้อที่อยู่ด้านหลังจางต้าฟ่ง พลันรู้สึกว่าคุณของครัวไฟต้องเป็นพวก
แบกหม้อดำ* ทุกคนแน่ ในสมองคิดภาพที่ตัวเองต้องแบกหม้อใบใหญ่
สีดำไว้ข้างหลัง จึงรีบพูดออกมา

"จะทำแบบนั้นได้อย่างไร การแบกหม้อคือธรรมเนียมของครัวไฟเรา
ต่อไปเจ้าอยู่ในสำนัก คนอื่นแค่เห็นว่าเจ้าแบกหม้อ ก็จะได้รู้ว่าเจ้าเป็น
คนของครัวไฟไม่กล้ารังแกเจ้า ครัวไฟของเรามีบาร์มีมากนะ!" จางต้าฟ่ง
ขยิบตาใส่ไปเสี่ยวฉวน ไม่เปิดช่องให้คัดค้าน แล้วลากไปเสี่ยวฉวนมายัง
ด้านหลังของกระท่อม ที่นั่นมีหม้อใบใหญ่นับพันใบวางซ้อนกันแน่นขนาด
ส่วนใหญ่ล้วนมีฝุ่นจับเป็นชั้นหนา เห็นได้ชัดว่าที่นี่ไม่มีผู้มาเยือนนานแล้ว

"ศิษย์น้องแก้ว เจ้าเลือกมาหนึ่งใบ พวกเราไปหุงข้าวก่อนนะ
ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวข้าวและขึ้นมา ศิษย์ฝ่ายนอกรพวกนั้นจะโวยวายเอาอีก"
จางต้าฟ่งตะโกนหนึ่งที่ก็หมุนตัวจากไป เริ่มเดินสวนขั้วกับข้าวกับ
เหล่าคนอ้วนที่แบกหม้อนับร้อยพวกนั้นอีกครั้ง

ไปเสี่ยวฉวนทอดถอนใจด้วยความกลัดกลุ้ม มองหม้อพวกนั้นทีละใบ
ขณะกำลังครุ่นคิดว่าจะเลือกใบไหนดีนั้นสายตาก็พลันเลื้อยไปเห็น
หม้อใบหนึ่งถูกวางทับอยู่ในมุมด้านล่างสุด

หม้อใบนี้ค่อนข้างพิเศษ ไม่เป็นทรงกลมแต่เป็นทรงรี มองดูแล้ว
ไม่เหมือนหม้อ กลับเหมือนกระดองเต่ามากกว่า ทั้งยังเหมือนจะมองเห็น

* แบกหม้อดำ (背黑锅) ในความหมายเชิงเปรียบเปรยหมายถึงการเป็นแพะรับบาป

รอยเส้นสีทึบจางๆ พาดผ่านบางส่วนด้วย

"เอ๊ะ?" ดวงตาของไป่เสี่ยวฉุนเป็นประกาย รีบก้าวเร็วๆ เข้าไปหา หลังจากที่นั่งยองๆ มองดูไปรอบหนึ่งจึงดึงออกมา สายตาก็ปรากฏความพึงพอใจ

เขาชอบเต๋ามาตั้งแต่เด็ก เพราะเต๋าคือตัวแทนของความอายุน้อย และที่เขามาฝึกบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนก็เพื่อเป็นอมตะ ตอนนี้พอเห็นหัวหม้อไบนี่เหมือนกระดองเต๋าก็คิดว่านี่เป็นเรื่องมงคลอย่างมาก เป็นางดียิ่งนัก

หลังจากย้ายหม้อไบนี้ออกมา จางต้าฟ่งที่มองเห็นจากที่ไกลๆ ก็ถือกระบวยอันใหญ่วิ่งเข้ามาหา

"ศิษย์น้องเก่า ทำไมเจ้าถึงเลือกไบนี้อีละ หัวหม้อไบนี้นี้ไม่รู้ว่างไว้วางตรงนั้นมาก็ปีแล้ว ไม่เคยมีใครใช้ เพราะว่ามันเหมือนกระดองเต๋าก็ไม่เคยมีใครเลือกมาแบกไ้บนหลัง แล้วนี่ศิษย์น้องเก่า...เจ้าแน่ใจแล้วหรือ" จางต้าฟ่งตบท้องของตัวเอง พูดเกลี้ยกล่อมด้วยความหวังดี

"แน่ใจ ข้าเลือกหม้อไบนี้นี้แหละ" ไป่เสี่ยวฉุนยังมองหัวหม้อไบนี้อยู่ชอบ เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

จางต้าฟ่งพูดเกลี้ยกล่อมอีกครั้ง แต่เมื่อเห็นว่าไป่เสี่ยวฉุนยืนกรานถึงเพียงนี้ก็มองเขาด้วยสายตาแปลกประหลาด ไม่พูดมากอีกต่อไป หลังจากจัดการเรื่องที่พัวพันในฝ่ายครัวไฟให้ไป่เสี่ยวฉุนเรียบร้อยแล้วก็ไปทำธุระของตัวเองต่อ

เวลานี้เป็นยามอาทิตย์อัสดงแล้ว ไป่เสี่ยวฉุนอยู่ในกระท่อมพิจารณาหัวหม้อทรงกระดองเต๋ไบนี้น้อยอย่างละเอียด พบว่าด้านหลังของหัวหม้อไบนี้นี้มีลายเส้นอยู่หลายสิบเส้น เพียงแต่เป็นรอยจางๆ หากไม่ดูให้ถ้วนถี่ก็ยากจะสังเกตเห็น

ฉับพลันนั้นเขาก็รู้สึกลัวว่าหัวหม้อไบนี้นี้พิเศษจึงวางลงบนเตาอย่าง

ระมัดระวัง ก่อนจะเริ่มสำรวจห้องของตน ห้องนี้เรียบง่ายอย่างยิ่ง มีเตียงเล็กๆ หนึ่งหลัง โต๊ะเก้าอี้หนึ่งชุด บนผนังแขวนคันล่องทองแดง สำหรับใช้ในชีวิตประจำวันเอาไว้ ขณะที่เขามองไปรอบๆ ห้อง หมอเรียบๆ ธรรมดาซึ่งอยู่ด้านหลังเขาไปนั้นพลันมีแสงสีม่วงเปล่งประกายวาบขึ้น และหายไป!

สำหรับไปเสียวุ่นแล้ว วันนี้มีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น ถึงแม้ตอนนี้ จะได้มาเยือนดินแดนเขียนที่ตนเองใฝ่ฝันหาแม้ในยามหลับไหลแล้ว ก็ตาม แต่ในใจของเขากียังคงมีความสับสนอยู่เล็กน้อย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขาก็สุดลมหายใจเข้าลึก นัยน์ตาเผยความคาดหวัง

"ข้าต้องเป็นอมตะให้ได้!" ไปเสียวุ่นนั่งลงด้านข้าง หยิบเอาถุงผ้า ของส่วนงานนักการที่หญิงสาวใบหน้าตกระมะอบให้ขึ้นมา

ข้างในมียาหนึ่งเม็ด กระป๋องไม้หนึ่งเล่ม ภูหนึ่งดอก ต่อมาก็คือ เสื้อผ้าและป้ายคำสั่งของส่วนงานนักการ สุดท้ายคือตำราไม้ไผ่หนึ่งม้วน ด้านบนมีตัวอักษรเล็กๆ อยู่ไม่กี่ตัว

"พลังลมปราณม่วงควบคุมกระถาง* บทหลอมปราณ"

ยามสนธยาเป็นช่วงเวลาที่พักใจดำพั้งในฝ่ายครัวไฟยุ่งุ่นวาย ไปเสียวุ่นที่อยู่ในกระท่อมกำลังมองตำราไม้ไผ่ แวดตาปรากฏความ คาดหวัง เขามาที่นี่ก็เพื่อเป็นอมตะ และประตูลู่ความเป็นอมตะก็มาอยู่ ในมือของเขาแล้วในเวลานี้ หลังจากสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สี่ห้าครั้ง ไปเสียวุ่นก็เปิดตำราไม้ไผ่ออกอ่าน

ผ่านไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาของไปเสียวุ่นปรากฏความตื่นเตน ในตำรา ไม้ไผ่ม้วนนี้มีรูปภาพอยู่สามรูป จากคำอธิบายในนั้น การบำเพ็ญเพียร แบ่งออกเป็นสองขั้นคือขั้นหลอมปราณและขั้นสร้างฐาน ส่วนพลัง ลมปราณม่วงควบคุมกระถางนี้แบ่งออกเป็นสิบขั้น ซึ่งเป็นสิบขั้นที่

* กระถาง (鉢) คือกระถางโลหะขนาดใหญ่มีน้ำหนักมาก บ้างหนักได้ถึง 700 ชั่ง (350 กิโลกรัม)

ถูกแบ่งเพื่อให้สอดคล้องกับการหลอมปราณ

และทุกชั้นที่ฝึกได้ก็จะทำให้สามารถควบคุมวัตถุนอกกายได้ หลังจากฝึกถึงขั้นที่สามจะสามารถควบคุมวัตถุที่มีน้ำหนักเกือบครึ่งหนึ่งของกระถาง ฝึกถึงขั้นที่หกจะควบคุมวัตถุน้ำหนักเกินครึ่งหนึ่งของกระถาง และเมื่อฝึกถึงขั้นที่เก้าจะควบคุมกระถางทั้งใบได้ ส่วนขั้นสุดท้ายซึ่งเป็นขั้นสมบูรณ์แบบที่สุดจะสามารถควบคุมวัตถุที่มีน้ำหนักเท่ากระถางสองใบได้

เพียงแต่วิชายุทธ์ที่อยู่ในตำราไม้ไผ่ม้วนนี้มีเพียงแค่สามขั้นแรกขั้นอื่นๆ ที่เหลือไม่มีบันทึกเอาไว้ อีกทั้งหากคิดจะฝึกฝนยังจำเป็นต้องปฏิบัติตามวิธีการกำหนดลมหายใจรวมไปถึงการทำท่าทางที่กำหนดไว้เป็นพิเศษ ถึงจะสามารถฝึกฝนวิชาพลังมปราณม่วงควบคุมกระถางได้

ไปเสียจนรวบรวมสมาธิขึ้นมา ปรับลมหายใจ หลับตา ทำท่าตามภาพแรกในตำราไม้ไผ่ทำได้เพียงสามลมหายใจก็ต้องร้องไห้หวนออกมาเพราะความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั้งกาย ไม่สามารถยืนหยัดทำต่อไปได้อีก อีกทั้งวิธีหายใจแบบนั้นยังทำให้เขารู้สึกว่ามีลมหายใจไม่พอใช้อีกด้วย

"ยากชะมัด ในตำราบอกไว้ว่าหากฝึกฝนตามรูปที่หนึ่งจะรู้สึกได้ว่าในร่างกายมีปราณสายบางๆ ไหลเวียนผ่านไป แต่นอกเหนือจากความเจ็บปวดแล้ว ข้าก็ไม่เห็นรู้สึกถึงอะไรเลย" ไปเสียจนกลัดกลุ้มเล็กน้อย แต่เพื่อความเป็นอมตะจึงกัดฟันลองทำอีกครั้ง ลำบากลำบากนอนอยู่เช่นนี้จนกระทั่งมืดค่ำ เขาก็ยังคงไม่รู้สึกถึงปราณในร่างกาย

เขาไม่รู้เลยว่าต่อให้เป็นผู้มีสติปัญญาล้ำเลิศ หากคิดจะฝึกฝนพลังมปราณม่วงควบคุมกระถางขั้นแรกนี้เพียงอย่างเดียวโดยไม่มีพลังภายนอกมาช่วยก็จำเป็นต้องใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งเดือน และเขาเอง

ก็เพิ่งจะฝึกไปได้เพียงไม่กี่ชั่วโมง* จึงไม่มีทางที่จะรู้สึกถึงปราณใดๆ ได้

ในยามนี้ไปเสียฉุนเจ็บปวดไปทั้งร่างกาย เขายึดตัวบิดชี้เกียด ขณะกำลังจะไปล้างหน้า เสียงเอะอะโวยวายก็ดังมาจากด้านนอกประตู ไปเสียฉุนยืนหน้าออกไปนอกหน้าต่าง พลันเห็นชายหนุ่มผิวเหลือง ร่างกายผอมแห้งคนหนึ่งยืนท่าตาเขียวบ๊วดอยู่นอกประตูใหญ่ของ ลานครัวไฟ

"ใครมันเข้ามาแทนที่ข้าสวี่เป่าไฉ โผล่หัวออกมาเดี๋ยวนี้!"

* ชั่วโมง คือหน่วยเวลาโบราณของจีน โดยหนึ่งชั่วโมงเท่ากับสองชั่วโมง

บทที่ 3

ความจริงหกประการ

เมื่อไปเสี่ยวฉวนยื่นหน้าออกไป ชายหนุ่มผิวเหลืองกายผอมแห้ง ก็มองเห็นเขาในทันที อีกฝ่ายเลื่อนสายตามาตกลงบนใบหน้าของ ไปเสี่ยวฉวน ท่าทางโกรธซึ่งดูดัน

"เจ้าเองรีที่มาแทนที่ข้า!"

"ไม่ใช่ข้านะ!" ไปเสี่ยวฉวนจะหดหัวกลับเข้าไปก็ไม่ทันเสียแล้ว จึงแสวงงทำท่าไม่รู้ไม่ชี้

"เหลวไหล! เจ้าผอมขนาดนี้ เห็นชัดๆ ว่าเพิ่งมาใหม่!" สวีเปาไฉ่ กำหมัดแน่น มองไปเสี่ยวฉวนด้วยความโกรธแค้น

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้าจริงๆ นะ" ไปเสี่ยวฉวนเห็นอีกฝ่ายเดือดดาล จนคล้ายจะระเบิดออกมา ก็รู้สึกลำบากใจ ตอบออกมาเบาๆ

"ข้าไม่สน สามวันให้หลังที่เนินเขาทิศใต้ของสำนัก เจ้ากับข้ามาต่อสู้ตัดสินเป็นตายกัน หากเจ้าชนะ ความแค้นครั้งนี้ข้าจะทนกล้ำกลืนลงไป หากเจ้าแพ้ ตำแหน่งนี้ต้องเป็นของข้า" สวีเปาไฉ่เอ่ยเสียงดัง ควักจดหมายเลือดแผ่นหนึ่งออกมาจากหน้าอก โยนมาที่หน้าต่าง ด้านหน้าไปเสี่ยวฉวน ด้านบนนั้นเขียนอักษรอาฆาตสีเลือดนับไม่ถ้วน

แน่นขนัด

ไปเสียจนมองจดหมายเลือดแผ่นนั้น เห็นอักษรอาฆาตที่เขียนด้วยเลือดมากมายอยู่บนนั้น สัมผัสได้เพียงไอสังหารที่พุ่งออกมาใส่หน้า ในใจหวาดกลัวจนขนลุกขนพอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดว่าต้องการต่อสู้ตัดสินเป็นตายก็ยิ่งหวาดผวากว่าเดิม

"ศิษย์พี่ นี่มันเรื่องใหญ่แค่ไหนกันเชียว ถึงกับต้องใช้เลือดของตัวเองเขียนอักษรมากมายขนาดนี้...ต้องเจ็บมากเป็นแน่"

"เรื่องใหญ่แค่ไหนอย่างนั้นหรือ หลายปีมานี้ข้ากินอยู่จำกัดจำเขี่ย เก็บออมศิวาพิเศษมาเจ็ดปีเพื่อนำไปมอบให้กับผู้ควบคุม เจ็ดปีเชียวนะ เจ็ดปีเต็ม! ถึงแลกเอาคุณสมบัติในการเข้าครัวไฟมาได้ แต่กลับมาถูกเจ้าเข้าแทรก เจ้าและข้ามีโอกาสอยู่ร่วมโลก สามวันหลังจากนี้ ไม่เจ้าก็ข้าที่ต้องตายกันไปข้าง!" สวีเปาใจโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ กัดฟันกล่าวว่า

"ข้าไม่ไปหรอก" ไปเสียจนรีบใช้ปลายนิ้วคีบจดหมายเลือดขึ้นมา แล้วโยนออกไปนอกขอบหน้าต่าง

"เจ้า!" ขณะที่สวีเปาใจกำลังจะสาธิตอาคมณัฏฐ์ก็ได้ถึงแรงสะท้อนของพื้นดินเสียก่อน ข้างกายมีภูเขาน้ำแข็งเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งลูก ไม่รู้ว่าจางต้าฟ่งมายืนอยู่ตรงนั้นพลางมองประเเมนสวีเปาใจด้วยสายตาเย็นชาตั้งแต่เมื่อไร

"จิวฟ่ง ไปล้างถ้วยกับศิษย์พี่สองของเจ้า ส่วนเจ้า อย่ามาอะอะโววายที่นี่อีก ไปเล่นที่อื่นไป!" เพียงจางต้าฟ่งสะบัดมือ เสียงลมก็พัดวี๊ดขึ้นมา

สวีเปาใจหน้าเปลี่ยนสี ถอยหลังหลายก้าวติดๆ กัน เขาคิดจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เมื่อเห็นจางต้าฟ่งก็ขมก้นเอาไว้ สุดท้ายจึงหันมองไปเสียจนอย่างอาฆาตแค้นหนึ่งที่ ก่อนจะยอมจากไปด้วยความคับแค้นใจ

ไปเสียจนมาคิดๆ ดู รู้สึกว่าสายตาของอีกฝ่ายตอนจากไป ช่างอำมหิตยิ่งนัก เมื่อครุ่นคิดดีแล้วก็ตัดสินใจว่าตนเองไม่ออกไป นอกครัวไฟตามใจชอบจะดีกว่า อยู่ในที่อีกฝ่ายไม่น่าจะกล้าเข้ามา

ไม่นานเวลาก็ผ่านไปหลายวัน ไปเสียจนค่อยๆ ปรับตัวเข้ากับ งานของฝ่ายครัวไฟได้ ตอนกลางคืนก็ฝึกฝนวิชาพลังลมปราณม่วง ควบคุมกระถาง นำเสียดายที่ความก้าวหน้าเป็นไปอย่างเชื่องช้า จนแล้ว จนรอดก็ไม่สามารถยืนหยัดได้ถึงลมหายใจที่สี่ ทำให้ไปเสียจน กลัดกลุ้มเป็นอย่างมาก

คืนนี้ขณะที่เขากำลังฝึกฝนก็พลันได้ยินเสียงตื่นเต้นดีใจจาก ศิษย์พี่ตัวอ้วนทั้งหลายในฝ่ายครัวไฟลอยมาจากด้านนอก

"ปิดประตู ปิดประตู หวงเอ๋อร์ฟัง รีบไปปิดประตูเร็วเข้า!"

"เฮยซานฟ่ง รีบไปตรวจดูรอบๆ ซิว่ามีใครแอบดูอยู่หรือไม่!"

ไปเสียจนวิ่งไป คราวนี้เขาฉลาดขึ้นมาแล้ว ไม่มองทางหน้าต่าง แต่แอบมองลอดช่องว่างตรงประตู เห็นแค่เพียงว่าเจ้าอ้วนหลายคน ที่อยู่ด้านนอกเคลื่อนไหวปราดเปรี้ยวเกินจะเปรียบ ก้าวเท้าประหนึ่ง จะบินอยู่ในลานกว้าง ท่าทางมีลึบลมคมใน รุนแรงกันไปหมด

ไม่นานประตูใหญ่ของครัวไฟก็ถูกปิดแน่นสนิท รอบทิศก็ยังไม่รู้ ว่าเป็นฝีมือใครที่ชั่ววิทยายุทธ์ทำให้เกิดหมอกควันบางๆ ขึ้นมาหนึ่งชั้น พาให้เงาร่างของเหล่าคนอ้วนดูลึกกลับยิ่งกว่าเดิม

ไปเสียจนมองอยู่นาน จนกระทั่งมองเห็นว่าคนอ้วนเหล่านั้น ไม่เดินสวนกันไปมาอีก แต่มายืนล้อมกันอยู่หน้ากระท่อมหลังหนึ่ง ด้วยท่าทางมีลึบลมคมใน ต่อให้มีหมอกกันขวางเอาไว้ เขาก็ยังคง มองเห็นร่างกายอันมโหฬารของจางต้าฟ่งได้อย่างชัดเจนว่าเหมือน อีกฝ่ายกำลังพูดอะไรเสียงเบาอยู่ตรงนั้น เขา รู้สึกว่าในเมื่อเรื่องนี้เป็น ความลับ ตนรู้ให้น้อยไว้จะดีกว่า ดังนั้นจึงก้าวถอยออกมา พยายาม

ทำที่ว่าไม่เห็นอะไร

แต่เสียงจางดำฟังกลับดังมาในเวลา

"จิวฟัง เจ้าเห็นหมดแล้ว ยังไม่รีบมานี่อีก" เสียงไม่ถือว่าดังนัก
เหมือนจงใจกดให้เบาลง

ไปเสียวณกะพริบตา ใบหน้าเผยความไร้เดียงสาอย่างคนไร้พิษสง
แล้วเดินออกมาข้างนอก

เพิ่งจะเดินเข้าไปใกล้ จางดำฟังกก็เอื้อมมือออกมาคว้าเอาไปเสียวณ
ไปยืนอยู่ข้างกาย ไปเสียวณที่ยืนล้อมเป็นวงอยู่กับเจ้าอ้วนทั้งหลาย
ได้กลิ่นไม่ธรรมดาขึ้นมาในทันที เมื่อสุดดมเข้าไปในโพรงจมูกก็กลายเป็น
กระแสอากาศอบอุ่นจำนวนนับไม่ถ้วน หลอมละลายไปทั่วร่างกาย

พอมองไปรอบๆ ก็เห็นคนอื่นๆ ล้วนเผยสีหน้าสดชื่นเบิกบานออกมา
ใจของไปเสียวณกระตุก เห็นในมือของจางดำฟังกถือเห็ดหลังจื่อขนาดใหญ่
เท่าหัวเด็กทารกไว้หนึ่งชิ้น เห็ดหลังจื่อชิ้นนี้โปร่งใสแวววาว เพียงมอง
ก็รู้ได้ว่าไม่ใช่เห็ดหลังจื่อธรรมดาทั่วไป

"ศิษย์น้องแก้ว มานี่ กัดคำหนึ่งสิ" จางดำฟังกมองหน้าไปเสียวณ
ยื่นเห็ดหลังจื่อที่อยู่ในมือให้ กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เอ?" ไปเสียวณมองเห็ดหลังจื่อ จากนั้นก็มองศิษย์พี่ร่างอ้วน
หลายคนที่อยู่ข้างกาย เมื่อเห็นว่าไปเสียวณมีท่าทีลังเล จางดำฟังกก็
โกรธขึ้นมาอย่างฉับพลัน ทำท่าทางว่าหากเจ้าไม่กินเป็นเรื่องแน่

ไม่เพียงแต่เขาที่ทำท่าแบบนั้น หวงเอ๋อร์ฟัง เฮยซานฟังที่ประกบ
อยู่ข้างกายก็มีท่าทางเช่นเดียวกัน พวกเขาจึงไปเสียวณเขม็ง

ไปเสียวณกลืนน้ำลาย เขาเคยเจอเรื่องอย่างการเอาเห็ดหลังจื่อ
ล้ำค่ามอมให้กันง่ายๆ รวากับเป็นแค่ซากไก่ ทั้งยังบีบบังคับให้ต้องกินให้ได้
หากไม่กินจะถึงขั้นมีเรื่องกันอย่างนี้มาก่อนแล้วในความฝัน นี่ในชีวิตจริง
ยังจะหนีไม่พ้นอีก

หัวใจของโป่เสี่ยวฉวนเต้นโครมๆ กัดฟันรับเอาเห็ดหลังจื่อมากัดลงไปแรงๆ หนึ่งคำใหญ่ เนื้อเห็ดหลังจื่อชิ้นนั้นพอเข้าปากก็นุ่มละมุน หลังจากละลายไปทั่วร่างแล้ว ความรู้สึกสดชื่นเย็นสบายอันสุดยอดประมาณก็เพิ่มขึ้น จากก่อนหน้าอย่างรุนแรง ทำให้ใบหน้าของโป่เสี่ยวฉวนแดงเห่อขึ้นมา

"ดี กินหลังจื่อร้อยปีที่ท่านผู้เฒ่าซุนคัดสรรมาสำหรับใส่ในน้ำแกง ขึ้นนี้ พวกเราก็กลายเป็นคนกันเองจริงๆ แล้ว" จางต้าฟ่งเผยสีหน้าพึงพอใจ กัดกรัวมหนึ่งคำเล็ก แล้วจึงโยนให้กับเจ้าอ้วนคนต่อไป ทุกคนกัดกันกรัวมๆ ไม่นานคนทั้งวงก็กินเห็ดหลังจื่อชิ้นนั้นจนหมด เมื่อพวกเขามองไปยังโป่เสี่ยวฉวน ก็เห็นว่าใบหน้าของเด็กหนุ่มเผยรอยยิ้มอย่างพวกเดียวกันออกมา

โป่เสี่ยวฉวนหัวเราะคิกคัก เข้าใจในทันทีว่านี่คือการคลุกคลีตีโมงทำชั่ว อีกอย่างศิษย์พี่เหล่านี้กินกันจนอ้วนก็ยังไม่เป็นอะไร คิดดูแล้ววิธีการกินแบบนี้คงปลอดภัย มีน้ำละสวี่เปาไฉนนั้นถึงได้ส่งสารทำรบเขียนอักษรอาฆาตแค้นเขามากมายขนาดนั้น...

"ศิษย์พี่ เห็ดหลังจื่อชิ้นนี้อร่อยจริงๆ ช่างกินแล้วร้อนไปทั้งตัวเลย" โป่เสี่ยวฉวนเลียริมฝีปาก มองจางต้าฟ่งด้วยสายตาปรารถนา

จางต้าฟ่งได้ยินประโยคนี้นี้ตาก็เป็นประกาย หัวเราะฮาๆ ก่อนจะควักเอาหวงจิง* หนึ่งชิ้นออกมาจากอกเสื้อส่งให้กับโป่เสี่ยวฉวนอย่างคนกล้าได้กล้าเสีย

"ทีนี้ศิษย์น้องก็รู้แล้วละสิว่าทีนี้นะดีแค่ไหน เห็นแล้วใช่หรือไม่? ก่อนหน้านั้นศิษย์พี่ไม่ได้หลอกเจ้า เอ้ากิน! รับรองว่าต่อไปเจ้าจะไม่มีอดแน่!"

นัยน์ตาของโป่เสี่ยวฉวนเปล่งประกาย รับมากัดคำใหญ่ เพิ่งจะกินเสร็จ จางต้าฟ่งก็หยิบธัญพืชวิเศษออกมาอีกชิ้นหนึ่ง ธัญพืชวิเศษชิ้นนี้มีสีทอง ส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจายไปทั่ว

* หวงจิง (Polygonatum sibiricum) เป็นพืชในวงศ์ลิลลี่ มีสรรพคุณบำรุงเลือดลมและธาตุดิน ทำให้ปลอดภัยขึ้น

คราวนี้ไม่ต้องให้จางต้าฟังกบอก ไปเสียวุ่นกับรักัดกลืนลงไป
รสเปรี้ยวหวานอบอวลเต็มปาก ขณะที่ความสดชื่นกระจายไปทั่วร่างเขา
จางต้าฟังกก็หยิบผลไม้พิเศษสีแดงออกมาอีกหนึ่งชิ้น ผลไม้พิเศษชิ้นนี้
รสหวานเลี่ยน ช่างในยังมีสายปรางบางๆ ไหลเวียนอยู่

ดังนั้นในเวลาต่อมา ไม่ว่าจะเป็นเห็ดหลังจื่อเอ๋ย สมุนไพรผลไม้พิเศษ
ธัญพืชวิเศษเอ๋ย ไปเสียวุ่นล้วนกินหมดทุกอย่าง เจ้าอ้วนคนอื่น
อีกหลายคนก็ล้วนทำเช่นเดียวกัน ไปเสียวุ่นกินไปกินมาจนกระทั่ง
เวียนศีรษะไม่ต่างจากคนเมา รื้อนรุ่มไปทั้งตัว ถึงขนาดที่ว่าบนศีรษะ
มีควั่นสีขาวลอยออกมา เขารู้สึกว่าร่างกายของตนเองอ้วนขึ้นมากเท่าตัว

เพราะเขากินไม่หยุด สายตาของพวกเขาจางต้าฟังกที่มองมาจึงยิ่ง
อ่อนโยนมากขึ้น จนสุดท้ายต่างก็พากันตบท้องและหัวเราะขึ้นมา
ในเสียงหัวเราะนั้นแฝงไปด้วยความรู้สึกของการได้คลุกคลีตีโมงทำเรื่องชั่ว
ร่วมกัน

ไปเสียวุ่นมันเมา กางแขนขาอ้าซ่า มือข้างหนึ่งตบลงไปบนท้อง
ของจางต้าฟังก ชันขาข้างหนึ่งขึ้นมา หัวเราะเสียงดังเหมือนคนอื่น ๆ

"ส่วนอื่นของงานนักการนี้จะต้องตีกันหัวร้างข้างแตกเพื่อให้ได้
เป็นศิษย์ฝ่ายนอกคนหนึ่ง ส่วนพวกเราเพื่อชิงตำแหน่งศิษย์ฝ่ายนอก
คนหนึ่งก็ต้องตีกันหัวร้างข้างแตกเหมือนกัน ใครก็ไม่ยอมไป ใครจะ
อยากไปเป็นศิษย์ฝ่ายนอกกันเล่า อยู่ที่นี่ดีจะตายไป" จางต้าฟังกยิ่งมอง
ไปเสียวุ่นก็ยิ่งรู้สึกถูกใจ กล่าวด้วยความภาคภูมิใจ จากนั้นก็หยิบโสมคน
ออกมาอีกหนึ่งชิ้น ส่วนหัวของโสมคนชิ้นนี้มีข้อต่อจำนวนนับไม่ถ้วน
หนวดมากมายเบียดกันแน่น แค่มองก็รู้ได้ว่ามีอายุหลายปี

"ศิษย์น้องเก่า พวกเราทุกคนบำเพ็ญเพียรจนสามารถเป็น
ศิษย์ฝ่ายนอกได้ตั้งนานแล้ว แต่พวกเราต้องซ่อนตัวเอาไว้ ดูนี่สิ นี่คือ
โสมคนอายุร้อยปี ศิษย์ฝ่ายนอกต้องต่อยตีกันแทบตายถึงจะได้กิน

สักคำหนึ่ง แล้วเจ้าดูพวกเราสี" จางต้าฟ่งหักนิ้วหนึ่งออกมา โยนเข้าไปในปาก หลังจากกลืนลงคอตั้งอีกๆ ไปแล้วก็ส่งโสมคนขึ้นนั้น ให้กับไปเสียฉุน

"ศิษย์พี่ ข้าอ้อมแล้ว...คราวนี้กินไม่ลงแล้วจริงๆ..." ดวงตาทั้งสองข้างของไปเสียฉุนปรือปรอย เขากินจนพุงกางแล้วจริงๆ ขณะที่กำลังปิดปาก จางต้าฟ่งก็ดึงนิ้วอีกเส้นยัดเข้าไปในปากของเขา

"ศิษย์น้องเก้าเจ้าผอมเกินไปแล้ว ออกไปแบบนี้ ศิษย์หญิงในสำนักคนใดจะมาชมชอบ คนในสำนักของเราขึ้นชอบแต่คนที่ร่างกายสมบูรณ์ น่าเกรงขามอย่างพวกศิษย์พี่ทั้งนั้น มา กินเข้า...ฝ่ายครัวไฟของเรา มีกลอนคู่อยู่ท่อนหนึ่งบอกไว้ว่า ยอมหิวตายอยู่ในครัวไฟ ไม่ไปแก่งแย่งเป็นศิษย์ฝ่ายนอก" จางต้าฟ่งเธอออกมาหนึ่งที หยิบถ้วยเปล่าหนึ่งตั้งออกมาวางชี้ไปที่กระท่อมด้านข้าง ที่นั่นแขวนกลอนคู่เอาไว้

"ใช่...ใช่ พวกเราทุกคนอยู่ที่นี้หิวกันจะตายอยู่แล้ว...อ้อม หิวกันจะตาย" ขณะมองที่กลอนนั้น ไปเสียฉุนก็ตบพุงและเธอออกมาเช่นเดียวกัน

พวกจางต้าฟ่งได้ยินแล้วก็พากันหัวเราะครั้นครวญ รู้สึกว่าไปเสียฉุนผู้นี้ยิ่งน่ารักขึ้นเรื่อยๆ

"วันนี้ข้ามีความสุขยิ่งนัก เลยอยากจะบอกอะไรไว้เป็นความรู้ให้ ศิษย์น้องเก้าสักหน่อย ของที่ฝ่ายครัวไฟของเรากินเข้าไปล้วนพิถีพิถัน มีสูตรอยู่หกประการ ศิษย์น้องเก้าเจ้าต้องจำเอาไว้ให้ดี มิฉะนั้นจะกินไม่ลง ลำต้นห้ามแตะ หั่นเนื้อต้องมีดแรง เรากระดูกเหลือสามส่วน ใจพิเศษผสมน้ำให้มาก น้ำแกงหยกครึ่งถ้วยเล็ก

ความจริงหกประการนี้คือข้อสรุปหลายปีของผู้อาวุโส ขอแค่เจ้ากินตามหลักนี้ รับรองว่าไม่เกิดเรื่องแน่นอน เอาละ แยกย้ายกันเถอะ อาหารมื้อค่ำวันนี้จบแล้ว ศิษย์ฝ่ายนอกพวกนั้นยังรอตม้น้ำแกงอยู่นะ" จางต้าฟ่งพูดพลางเทน้ำข้าวใส่แต่ละถ้วย

ไปเสียวุ่นสติเลอะๆ เลื่อนๆ ในสมองเต็มไปด้วยความจริง
หกประการนั้น มองพวกจางต้าฟ่งที่กำลังเฝ้าข้าวหนึ่งที แล้วก็มองไป
ที่ถั่วยแต่ละใบ หลังจากเร่อออกมาหนึ่งครั้งก็นั่งยองๆ ลงไปหยิบถั่วยเปล่า
ไปหนึ่งขึ้นมา เมื่อดูอย่างละเอียดแล้วก็แหยะปากยิ้ม

"ศิษย์พี่ ถั่วยใบนี้ไม่ค่อยดีนะ" เมื่อพวกจางต้าฟ่งได้ยินก็มองไปที่
ไปเสียวุ่นด้วยสีหน้าประหลาดใจ "พวกท่านดูถั่วยนี้สิ ถั่วยใบนี้มองดูแล้ว
ไม่ใหญ่แต่ความจริงบรรจุได้เยอะมาก เหตุใดพวกเราไม่ทำให้มันดู
เหมือนใหญ่มากแต่ความจริงบรรจุได้น้อยมากแทนเล่า ยกตัวอย่างเช่น
ทำให้กันถั่วยนี้...หนาขึ้นมาหน่อยเป็นอย่างไร" ไปเสียวุ่นท่าทาง
ไร้เดียงสา พูดด้วยรอยยิ้มกรุ้มกริ่ม

จางต้าฟ่งอึ้งไป มีความรู้สึกราวกับโดนสายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงมา
แรงๆ ไข่มັນบนร่างกายค่อยๆ กระเพื่อมไหวขึ้นมา สายตาเป็นประกาย
เจ้าอ้วนคนอื่นๆ ที่เหลือก็มีลมหายใจถี่ๆ ขึ้นเนือบนร่างของแต่ละคน
ล้วนสั่นไหว

จางต้าฟ่งตบตันขาแรงๆ ดังป้าบหนึ่งที เงยหน้าขึ้นฟ้าหัวเราะ
เสียงดัง

"ดี! ดีๆ ที่นี้ละชื่อเสียงของเราจะได้ขจรขยายไปไกล เป็นความคิดดี
ที่จะนำพาความผาสุกมาให้กับคนรุ่นหลังของฝ่ายครวัไฟเร่ออีกนับไม่ถ้วน
นี่ไม่ถึงเลยว่ในสมองศิษย์น้องเก้าที่ดูเป็นเด็กดีอยู่ในโอวาทจะมี
ความคิดร้ายกาจแบบนี้ได้ ฮ่าๆ เจ้าเกิดมาเพื่อทำงานในฝ่ายครวัไฟ
โดยแท้!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3xERez3>